

Орландо.— На мое расположение? Благодаря Ви, господине адмирале, но я не имею никакого официального пълномощия.

Всички, учудени. — Какъ? Какво мислите да правите?

Войниците влизатъ, като си подаватъ ръка всички граждани.

Единъ войникъ. — Да живѣє миръ!

Единъ гражданинъ.— Да живѣе войската!

Единъ воинъ. — Да живѣе свободата!

Прегръща една жена.

Жената — Жена е пълна съвместна събота ли не време?

Поручикът като влизаш — Останис! Вие имате моята византийска

карта.

Скармушъ. — Орландо, имамъ честъ да ви заявя, че войската моли да ~~бъде~~^{гостуване на} вашите заповѣди.

Орландо. — Родъ моите заповѣди? Азъ не съмъ импера-
торъ. Трѣба, колкото се може по-скоро да произведемъ свободни избори
и да учредимъ Конституция. Ако това е постъпено, щъ удоволствие ще ви
помогна да образувате временно правителство, но бихъ предпочелъ да
не участвувамъ въ него.

ТЪЛПАТА

- Но какъ тѣ!

- Искаме Орландо!

- Да живѣе Орленд!

Скарамушъ. — Ако вие не застанете на чело на проекта —